

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1763/2025
22.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Видовић, адвокат из ..., против туженог „Веслачки савез Србије“ Београд, чији је пуномоћник Александар Нинковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 863/24 од 21.11.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 863/24 од 09.01.2025. године, у седници одржаној 22.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 863/24 од 21.11.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 863/24 од 09.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 863/24 од 21.11.2024. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 863/24 од 09.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 137/21 од 16.11.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 08.03.2021. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада послодавца и у том делу се суд огласио апсолутно ненадлежним, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због изгубљене зараде, исплати 98.000,00 динара за период од 08.03.2021. године до враћања тужиоца на рад, са припадајућом каматом од

доспелости сваког појединачног износа зараде до коначне исплате и да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености за временски период од 08.03.2021. до дана враћања тужиоца на рад, одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу изврши плаћање свих трошкова који у смислу пореских обавеза тужиоца оптерећују сва примања тужиоца као што је то тужени чинио за време трајања радног односа тужиоца и у том делу се суд огласио апсолутно ненадлежним, обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 200.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на неодређено време по основу уговора о раду од 04.01.2008. године на радном месту Истовремено је био и законски заступник, односно директор Привредног друштва „Веслање“ д.о.о. које је основано од стране туженог. Побијаним решењем од 08.03.2021. године отказан му уговор о раду од 01.09.2014. године због учињене повреде радне обавезе из члана 7. став 1. тачке 4, 8. и 18. Уговора о раду- незаконито располагање средствима послодавца, злоупотреба положаја, прекорачење датог овлашћења и оштећење имовине послодавца. Стављено му је на терет да је, искористивши меморандум и печат Савеза, злоупотребивши свој положај и прекорачивши границе својих овлашћења, самоиницијативно и неовлашћено затражио инспекцијски надзор неких веслачких клубова у Београду и Србији иако за ту радњу није имао одобрење ниједног органа Савеза, а све са намером наношења штете чланицама, веслачким клубовима и угледу Веслачког савеза Србије, а потом да је 24.12.2020. године извршио исплату новчаних накнада себи и запосленим лицима у стручној служби ВСС, без одлуке чланова и оснивача Веслачког савеза Србије и то себи 193.125,00 динара, ББ 154.500,00 динара, ВВ 169.950,00 динара, ГГ 100.425,00 динара и ДД 154.500,00 динара, као и 227.500,00 динара на име обједињене наплате пореза. На седници Извршног одбора ВСС 28.03.2020. године донета је одлука да се

сва плаћања привредног друштва, овде туженог претходно одобравају и усаглашавају од стране директора овде тужиоца и чланова Скупштине ЂЂ и ЕЕ. Како је због организације Европског првенства за јуниоре од стране „Веслање“ д.о.о зарађено 10.000.000,00 динара, на ванредној седници Извршног одбора ВСС 18.11.2020. године председник ВСС је предложио да о исплати хонорара одлуку донесе ИО Веслачког савеза Србије. Пре доношења решења о отказу, тужиоцу је достављено упозорење на постојање разлога за отказ 09.02.2021. године на које се тужилац изјаснио 04.12.2020. године.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредбе члана 179. став 2. и члана 191. Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/2005...113/2017) у вези са одредбама Статута Веслачког савеза Србије, Закона о спорту, Закона о привредним друштвима и одредбама Уговора о раду од 01.09.2014. године и оценили да тужбени захтев није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 179. став 2. тач. 2 и 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Чланом 7. тачке 4, 8. и 18. Уговора о о раду од 01.09.2014. године је прописано да се повредом радне обавезе између осталог сматрају незаконито располагање средствима послодавца, злоупотреба положаја, прекорачење датог овлашћења и оштећење имовине послодавца.

Да би отказ уговора о раду био законит због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. Кривица запосленог је психички однос учиниоца према повреди радне обавезе, а терет доказивања да кривица у време учињене повреде радне обавезе није постојала, пада на запосленог.

Понашање тужиоца који је злоупотребивши положај директора и законског заступника ПД „Веслање“ д.о.о. које је основано од стране туженог, односно прекорачивши дата овлашћења извршио исплату новчаних хонорара у великој вредности себи и запосленим лицима у стручној служби ВСС, без одлуке Извршног одбора ВСС, што и по оцени Врховног суда, представља свесну скривљену повреду радне обавезе која је тужиоцу побијаним решењем стављена на терет, односно основ за примену отказног разлога, па су правилно нижестепени судови закључили да је оспорено решење о отказу законито, што захтев за враћање тужиоца на рад, исплату зараде и улату доприноса чини неоснованим, јер одлука у том делу зависи од законитости решења о отказу уговора о раду.

Разлози којима тужилац у ревизији правда своје поступање се не могу сматрати оправданим за поступање супротно изричитим правилима поступања запослених код

туженог, која су тужиоцу, као дугогодишњем запосленом код туженог на радном месту ... и као директору ПД „Веслање“ д.о.о била позната. Ово тим пре што је знао или је морао знати да је на седници Извршног одбора ВСС одлучено да ће Извршни одбор ВСС донети одлуку о исплати хонорара, а да одлука ИО којом се одобрава или даје сагласност за наведену исплату није донета. Тужилац је био дужан да поштује и споровди одлуке органа ВСС како према одредбама Закона о спорту тако и према одребама Статута Веслачког савеза Србије, што у конкретном случају није учинио. Следом наведеног, и по оцени Врховног суда, тужилац у поступку није пружио ни један доказ да су у његовом поступању постојали разлози за искључење кривице, који су, између осталог, и стварна заблуда, која постоји када је запослени учинио повреду радне обавезе, погрешно сматрајући да постоје околности према којима би предузимање или не предузимање радње било допуштено, што је од значаја за правилну одлуку о тужбеном захтеву.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била потребна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**